

MEDICAL EDUCATION FOR THE FUTURE

In the course of his public address on *Man and Medicine*, which was delivered at the recent South African Medical Congress in Cape Town, Prof. J. F. Brock, in discussing the educational standards of our medical schools, said: 'The world of medical education is full of discussion of changes in the curriculum . . . this . . . has been forced upon us primarily by the rapid expansion of science and the increasing application of the physical and biological sciences to the problems of medical diagnosis, research and treatment. As a result the six years of study is being surfeited with an ever-increasing volume and complexity of advancing scientific knowledge . . .'

In discussing this problem Professor Brock touched on one of the most important and pressing problems which medical schools and training hospitals have to face today: how to adjust the curriculum to the accelerating tempo at which medical knowledge is developing.

The problem of *what* to teach and *how* to teach it, in the face of radically changing circumstances, is however not limited to medical education only. All branches of scientific and academic endeavour have to face the challenge of rapidly advancing knowledge and ever-widening horizons.

In medicine this challenge has unfortunately given rise to a tendency towards 'superspecialization' which is widely and disturbingly in evidence all over the world. We should, however, point out here that in using the term 'superspecialization' we refer not so much to the fact that we are living in an age of 'specialization' or 'specialism', but to the fact that the *challenge* of advancing knowledge has been changed, in our hands, to the *threat* of grotesque fractionation of that knowledge—a state of affairs which must inevitably lead to narrowing of our academic and cultural perspectives and constriction of our spheres of reference, and the ultimate disappearance of that essential core of catholicity in any civilization—the venerable 'grand old men of learning'.

As we pointed out, the problems of the content and range of training are not limited to training in medicine. One or two instances of what we have in mind, in other fields of learning, are the following: In literature, and especially in the field of literary criticism, the tendency towards 'narrowing of the field of vision' takes on the form of what may be called *stiletto studies*—deeper and deeper probing into more and more limited and progressively contracting fields, e.g. theses for the doctor's degree in *literature* are written on phrases or words, or even the omission of words in poetry and prose. Research workers in the natural and applied sciences also tend to restrict their range of interest radically.

From what was said in the preceding paragraphs, it must be clear that our quarrel is not with the tendency

towards specialization (in the nature of things we can never dispense with that again), but with the tendency towards unprofitable and unproductive superspecialization. It is for instance wrong that doctors should make it known (except when they are engaged in full-time research work in certain highly specialized fields) that they are specialists in 'heart disease', 'liver disease', 'kidney disease', diabetes, endocrinology, etc. It is wrong, because it is inevitable that somewhere in the process of the emergence of the 'technical master', the essential and indispensable humanity of the true physician will be lost. And the health and happiness of our patients, as well as of ourselves, will be the worse for it.

It is against this general background that the conception and the scope of medical education and the formulation of the medical curriculum of the future should be viewed. Naturally, this subject is too vast to be dealt with here on a satisfactory level. Nevertheless, we wish to express a few ideas that may contribute to the direction in which the planners of our education will no doubt be thinking.

In the past the simplest solution was frequently applied, namely, everything new or supplementary was simply added to the existing curriculum, with the result that we ran an increasing risk of having an overloaded curriculum and dissatisfied and frustrated lecturers and students.

We have now indeed reached the stage where no further additions can possibly be made without eliminating something else. It is therefore essential not only to make a reappraisal and reassessment of the curriculum, but also to reorientate ourselves basically regarding our true aims in medical education relevant to the practicability of these aims. In our basic training, education in terms of general principles will once again have to be given precedence over detail-study, since in the long run it must inevitably prove impossible to maintain detail-study in the face of the impressive range of our advancing knowledge.

In addition to the reorientation we advocate, and this is extremely important indeed, we will also have to pay greater attention to the broader, cultural and humanistic development of our students. Will it be going too far to say that a man who has had no formal or self-education in the 'humanities' has missed the essence of a truly liberal education?

The problem which the civilized world has to face is, in the idiom of our times, no longer that of landing a man on the moon. This will undoubtedly take place in the near future—accompanied by the customary fanfare of propaganda and 'cosmic' talk. Our problem indeed is not that of landing a man on the moon, but of keeping him here and making it possible for him to live in peace and security with his fellowman, so that both may live and work together in a spirit of mutual respect and creative cooperation.

The achievement of this goal is the challenge which all academicians and educationists throughout the world have to face. Let us, too, accept this challenge in medicine, especially in educating and training our doctors and healers

of the future — in the conviction that the salvation of the world will never be found in the attainment of knowledge alone, but above all, in the attainment of emotional maturity through the pursuit of a truly liberal education.

INVENTARIS

Dit is goed om by die wisseling van die jaar 'n bietjie na te dink oor waar ons werklik staan ten opsigte van dié dinge in die lewe wat eintlik regtig tel en wat 'n deurslaggewende rol speel by die bepaling van ons liggaamlike en geestelike welsyn. Dit is veral nou nodig, omdat ons leef in 'n tyd waarin ons onderhewig is aan sulke oorweldigende spannings en druktes.

GEDURENDE die groot oorgangsperiodes in die geskiedenis was dit maar altyd só dat daar besondere hoë eise gestel is aan die aanpassingsmoontlikhede van die mens. En in breë trekke gesien was dit min of meer altyd die sterkeres — na die gees en na die liggaam — wat staande gebly het, terwyl die swakkeres die stryd gewonne moes gee. Maar die omstandighede van die tyd waarin ons leef, is so gans anders as wat dit nog ooit tevore was, dat ons dikwels wonder of dit op die duur selfs vir die sterkstes onder ons moontlik sal wees om staande te bly.

Die tempo van die moderne lewe is sodanig dat daar skaars meer tyd is om stadig en op 'n intieme manier by die eenvoudige en waaragtige dinge van die lewe verby te gaan, of om stil te staan en terug te gaan en weer te kyk. Die geïndustrialiseerde maatskappy met sy gemasjineerde roetine-vereistes het in 'n groot mate die skepingsvreugde uit die lewe van die gemiddelde werkende mens laat verdwyn, sodat sielodende afslowing die plek ingeneem het van arbeidsgenot. Ontspanning en vermaak verloop volgens plan en is vir almal eenders. Die mens het veelal 'n kleinlike politieke yweraar geword wat die onrus in sy siel op die hele wêreld oorplant sodat die dreiging van nog 'n oorlogsramp algaande al groter word. Inderdaad is die spanning en die drukte van die tyd waarin ons leef sonder weerga.

Dit is dus maklik om te verstaan waarom daar vandag so 'n groot aantal mense is wat buig en breek onder die las van die lewe wat te groot en te swaar word. Wat egter ook opval is die opmerklieke feit dat daar egter tog so 'n groot groep mense is wat in die omstandighede van spanning en drukte, waarna ons hierbo verwys het, nié buig en breek nie, maar groei en gedy. Dit is dus belangrik vir ons om nie net te dink aan die voorkoms van ongesonde geestestoestande nie, maar veral ook aan die voorkoming daarvan.

Laat ons begin deur eers te vra hoe mense reageer as die las van die lewe te swaar word. Omdat mense so uiteenlopend van aard is, is hul reaksies natuurlik uiteenlopend en verskillend. By sommige kom daar reeds vroeg al 'n ernstige versteuring van hul gees en verstand voor, en hulle ontwikkel een van die baie vorms waarin siel-siekte homself voordoen. Daar kan byvoorbeeld 'n gestadige afstomping van die gevoel wees en 'n progressiewe onttrekking van die werklikheid. Hierdie soort reaksie is 'n skisofreen-agtige reaksie, en die mense wat hieraan onderhewig is is die mense wat hulself, in Strindberg se woorde, 'toespin in die sy van hul eie siel'.

Andere weer, wat ook nog in die groep van sielsiektes val, word so ontredder en oorstelp deur neerslagtigheid en bedruktheid, dat dit vir hulle heeltemal onmoontlik word om met hul lewe voort te gaan. Hulle word so diep bedruk dat hulle alle weerstand verloor en op die ou end glo dat hulle deur God en mens verlaat is en dat daar niks gedoen kan word om hulle te help nie. Hierdie gevoel van onwêreldse bedruktheid word nêrens meer treffend beskryf nie as deur die groot Russiese skrywer Dostojewski, waar hy sê:

„So teen skemeraand het ek geleidelik begin versink in daardie toestand wat, vandat ek siek geword het, so algemeen word by my en wat ek 'n *onheilspellende angs* noem. Dit is die bedrukkendste, skrikwekkendste vreesstoestand waarin ek iets vrees wat ek nie kan bepaal nie, iets wat alle begrip te bowe gaan, iets buite die natuurlike gang van die lewe, maar wat tog nou, op hierdie oomblik, 'n gestalte kan aanneem wat al die gevolgtrekkings van die rede tot spotterny maak, en hier voor my kom staan soos 'n onweerlegbare feit, aaklig, skrikaanjaend, en meedoënloos. Hierdie toestand van angs word gewoonlik al erger ten spyte van alle redelike weerstand sodat 'n mens volkome weerloos voel al is jou gees soms buitengewoon helder in sulke oomblikke. Jou verstand het dan ook geen beheer oor jou gees nie; dit word heeltemal lam gelê, en hierdie innerlike verdeeldheid verskerp die ondraaglike spanning waarin jy verkeer.'"

Ons het hierbo verwys na mense wat op die druk van lewenslaste reageer met 'n ernstige geestesversteuring. Sielsiekte as sodanig vorm egter nie ons ernstigste probleem nie, aangesien dit, in terme van die hele bevolking, relatief min voorkom. Ons grootste probleem, in terme van menslike ongelukkigheid en wanaanpassing, spruit uit daardie groot groep toestande wat algemeen bekend is onder die benaming neurotiese toestande — toestande van emosionele onvolwassenheid en emosionele abnormaliteit. Die mense wat onderhewig is aan hierdie toestande word getel, nie in duisende nie, maar in honderd-duisende. Hulle is die mense wat aan daardie soort siektes ly waar die liggaamlike tekens van die siekte eintlik 'n uitdrukking van psigiese spanning is, soos in die gevalle van asma, maagsweer, chroniese hoofpyn, slapeloosheid, ens. En hulle is ook die mense wat aan daardie tallose vorms van ongelukkigheid, onsekerheid, vrees, onvoldaanheid en dwarsboming ly — toestande wat opduik in ons persoonlike lewe, in ons huwelik, in ons werk, en in ons ontspanning. Die volgende is voorbeelde van die soort probleme waarmee hierdie mense stry:

„ . . . Ek kan nie slaap nie, dokter. Elke nag lê ek tot na middernag en rondrol. Dan is ek uitgeput as ek moet werk toe gaan . . . ”

„ . . . Ek kan nie verdra om voor mense te verskyn nie. Sodra ek in 'n kamer kom waar 'n aantal mense bymekaar is, wil my keel toetrek en ek begin te bewe en kry hartkloppings . . . ”

„ . . . Die eensaamheid maak my gedaan. Ek is 'n ou vrou; my man is lankal nie meer daar nie en ek is in my kinders se pad . . . ”

... Onder my hart dra ek die kind van 'n man wat ek nie liefhet nie ...'

... Nadat ek die ongeluk gehad het, moes ek vyf groot operasies ondergaan. Hulle moes vir my baie verdowingsmiddels gee. Eers kon ek nie slaap tensy ek 'n verdowingsmiddel geneem het nie. Ek het dit al meer begin gebruik, en nou is ek so verslaaf aan morfien dat ek my siel vir 'n inspuiting sal verkoop ...'

... Ek kan my kinders nie meer beheer nie. Vandat ons stad toe getrek het, het hulle die huislike bande afgeskud ...'

... My man is totaal aan die drank verslaaf. Hy roei homself en vir ons uit ...'

Hierdie vrae, en probleme van geslagtelike wanaanpassing, is die vrae waarmee mense daaglik na hul dokters toe gaan; waarmee hulle na geloofsgenesers gaan, en na kwaksalwers, en na toordokters. En dit is ook die vrae wat hulle so heel dikwels met hulle saam terugbring van die kwaksalwers af, maar ook van die dokters en van hul predikante af.

Om die mensdom met al sy probleme te help, is daar twee dinge wat gedoen kan word: In die eerste instansie

moet ons as geneeshere beter voorbereiding ontvang om nie net liggaamlike siektes te genees nie, maar om ook behulpsaam te wees ten opsigte van die moeilike probleme wat ons as siektes van spanning en drukte kan beskryf. Hier wag daar vir ons regtig 'n groot uitdaging.

In die tweede plaas sal dit nodig wees dat daar 'n wyere besef kom van die beginsels wat aan die grond van 'n gelukkige en gesonde lewe lê en die aanvaarding van die feit dat wat hierdie beginsels betref, elke mens self in 'n groot mate sy eie heil kan uitwerk. Hierdie beginsels kan soos volg opgesom word: (1) Die nastrewe van goeie, liggaamlike gesondheid, (2) die aankweek van 'n saaklike lewenshouding, (3) 'n sin vir humor, (4) planmatigheid, (5) gesonde sosiale omgang, (6) die doen van bevredigende werk, (7) rus en ontspanning, en (8) 'n behoudende lewensfilosofie.

Daardie groot ou opvoeder en leier van die mensdom, Pestalozzi, het lankal gesê: 'So dikwels het ek gesien dat 'n mens gemaak word deur die omstandighede wat hom omring; maar so dikwels het ek ook gesien dat 'n mens die omstandighede kan maak wat hom maak'. In hierdie wyse woorde lê 'n groot deel van die geheim van menslike geluk en gesondheid opgesluit.